

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Y. C.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M., eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. OAM-35/LE-LE05-LE05-2016, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 11. 2016, č. j. 42 Az 18/2016 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu:

Žalobce podal dne 25. 3. 2016 (krajský soud nesprávně uvedl datum 11. 3. 2016) žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní uvedl, že chce zůstat v České republice, protože se nemá kam vrátit a nemá rodinu. Jeho jediní příbuzní žijí v České republice. Rovněž uvedl, že nechce jít bojovat. Při pohovoru žalobce dále doplnil, že Ukrajinu opustil v lednu 2016, protože je tam válka a byl by odveden do armády, což odmítá. Povolávací rozkaz si zatím osobně nepřevzal. Na Ukrajině by navíc ani neměl kde bydlet. V České republice přitom žije jeho teta, strýc a taktéž sestra, která se nicméně aktuálně nachází na Ukrajině.

Krajský soud neshledal jednotlivé žalobní námitky důvodnými. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. Odmítání vojenské služby není samo o sobě azylově relevantním důvodem. Z podkladů obsažených ve správním spise přitom nevyplývá, že by se ozbrojené síly na Ukrajině měly podílet na bojových akcích, jež jsou z hlediska přirozenoprávního mezinárodním společenstvím obecně odmítány. Z obsahu spisu je též zřejmé, že na Ukrajině došlo k znovuzavedení alternativní vojenské služby. Ačkoliv by žalobci za nenastoupení do armády mohlo potenciálně hrozit trestní stíhání, dle dostupných zdrojů jsou za takové jednání ukládány toliko tresty pokuty a veřejné služby (resp. maximálně podmíněné tresty), a žalobci tudíž nehrozí žádná nepřiměřená a mimořádná

sankce. Pokud jde o tvrzení týkající se špatných podmínek v ukrajinských věznicích, žalobce je uplatnil až v řízení před soudem. Nelze proto žalovanému vytýkat, že se danou otázkou ve svém rozhodnutí nezabýval. Stejně tak krajský soud zdůraznil, že žalobci doposud nebyl účinně doručen povolávací rozkaz, ani vůči němu v zemi původu nebylo zahájeno trestní stíhání z důvodu nenastoupení vojenské služby. Soud proto považoval za předčasné zabývat se hodnocením podmínek v ukrajinských věznicích.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítl, že v řízení před žalovaným byly porušeny základní zásady správního řízení, zejména nebyl zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností, v důsledku čehož došlo k nesprávné aplikaci § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný pochybil, když nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které stěžovatel v průběhu správního řízení tvrdil, ani k nim neprovedl žádné dokazování a porušil tak svou povinnost vykládat výše uvedená ustanovení zákona o azylu eurokonformním způsobem. V podrobnostech stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu související s procesem dokazování v řízeních o udělení mezinárodní ochrany. Závěrem kasační stížnosti pak poukázal na skutečnost, že žalovaný vycházel dle jeho názoru ze zastaralých zdrojů a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. „[j]estliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné na www.nssoud.cz), vyložil, že „[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedinečně vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“

V projednávané věci Nejvyšší správní soud žádnou otázku, k níž by považoval za potřebné vyjádřit se z důvodu sjednocování judikatury, nenalezl. Žalovaný postupoval při zjišťování skutkového stavu standardně, logické jsou také jeho závěry, které ze svých zjištění učinil. Krajský soud se pak rovněž standardně vypořádal s uplatněnými námitkami. Stěžovatel ostatně v kasační stížnosti ani nikterak nespécifikoval, v čem konkrétně tvrzené nedostatky skutkových zjištění spatřuje. Pokud jde o jeho výtku, že žalovaný vycházel ze zastaralých podkladů, když nejnovější zdroj je z října 2015, nutno uvést, že toto tvrzení není zcela pravdivé, neboť mezi podklady rozhodnutí byla zahrnuta i zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9. 12. 2015, či dokonce výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016.

S ohledem na shora popsané důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

pokračování

Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, rozhodl zdejší soud II. výrokem tohoto usnesení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 3. května 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu